

[Simonsen.]

Trusler, Ringeagt ved Miner, Lader eller Gebærder o. s. v. Hvad disse Straffelovsbestemmelser i Aarenes Løb har været anvendt til, hvor der har været Strejkekampe mellem organiserede Arbejdere paa den ene Side og Arbejdsgiverne og saa muligvis nogle Skruebrækkere paa den anden Side, det er utroligt. For ikke at trække Tiden ud skal jeg ikke komme ind paa dette, men enhver organiseret Arbejder ved, hvad Politiet, og for Resten Domstolene med, i Aarenes Løb har kunnet faa ud af disse „Miner, Lader og Gebærder“; der har været en meget vid Mark, og den er dyrket flittigt.

Kapitalen har altid Overtaget, den over den største Indflydelse, det er noget, enhver kan se; og Arbejderne kunde overhovedet ikke begaa sig uden en stærk Organisation, de vilde gaa fuldstændigt til Grunde; kun Arbejdernes stærke Organisationer er Kapitalen jævnbyrdige. Og Kapitalen har jo Hundreder af Veje at gaa imod Arbejderorganisationerne, imod Arbejdernes egen Presse, imod den socialdemokratiske Presse, imod alle Arbejdernes Talsmænd, den behøver slet ikke denne Lov.

Jeg skal saaledes nævne, at jeg nu i 28 Aar har nydt den Ære og Tillid at være Redaktør af Arbejdernes Blad i Aarhus, „Demokraten“. I disse 28 Aar har jeg faaet nedlagt 19 Fogedforbud, som beror i min Skuffe, og disse Fogedforbud er alle fra Proprietærer og Herremænd, som har følt sig ramt af, at „Demokraten“ har omtalt deres Arbejdsforhold, som var uhyre elendige, elendig Løn og daarlig Behandling. Det paatalte „Demokraten“, og derfor fik den gennem Aarene 19 Fogedforbud. Fogedforbud er ogsaa anvendt i rig Udstrækning mod Organisationerne; det kan enhver Organisation tale med om.

Nu er det jo en Nødvendighed at have Fogedforbud i Lovgivningen; hvis en Mand har fælles Gavl med en anden og pludselig begynder at rive den ned, maa man kunne stoppe det; men at man skulde anvende Fogedforbud for at hindre, at Arbejderne i deres eget Organ paatalte daarlig Behandling fra en Proprietærs Side, er der vist ikke nogen, der har tænkt sig ved Fogedforbudsparagraffiernes Affattelse. Det er en rent utrolig Opfindsomhed, man har vist med Hensyn til at lægge Arbejderne og deres Talsmænd Hindringer i Vejen, naar de var i Kamp.

Ganske vist gik Fogedforbudene omsider af Mode, for efter at de i mange Aar havde været nedlagt som Forbud mod, at det paagældende Blad overhovedet omtalte

de elendige Arbejdsforhold paa Proprietærgaardene, kom der rent tilfældigt en Højesteretskendelse, der ændrede noget ved det, saaledes at der kun kunde nedlægges Forbud hos Redaktøren personlig eller den, der havde Ansvaret for den paagældende Artikel, og dette førte saa til, at naar de daarlige Arbejdsgivere, Udbytterne, kom med et Fogedforbud overfor Redaktøren, var der næste Dag en Arbejdsmand, der satte sit Navn under, og saa kunde man begynde forfra. Derved gik Lysten til at nedlægge Fogedforbud bort, men man har fundet paa mange andre Veje.

At de Konservative er begejstrede for en saadan Lov og gaar med til den, er der ikke noget at sige til, for de Konservative ligesom det gamle Højre har altid været ivrige efter at gaa paa Skælpejagt, naar Arbejderne skulde jages. Men at Venstre nu fører an i denne Dans, er, som enkelte af mine ærede Kolleger allerede har udtalt fra denne Talerstol, ufatteligt. Det er forbausende; det skulde man have sagt for 30 Aar siden, at i 1929 eller 1928 eller 1927 vilde Venstre vende sig mod Arbejderne og Socialdemokratiet med samme Fanatisme, som Provisoristerne vendte sig mod Venstre i 80erne og deromkring! Det skulde man have sagt den Gang; saa vilde jeg i hvert Fald have sagt, at det var utroligt, det var Bagvaskelse.

Men nu ser vi det, nu kommer man her med en Undtagelseslov, som med Rette kan sammenlignes med Estrups provisoriske Presselov. Denne var rettet mod Venstrepartiet og Landboerne, Loven her er særlig rettet mod Socialdemokratiet og Arbejderne, men i Realiteten er det det samme. Estrups Lov gjorde Venstre og Venstrepressen en Del Afbæk, men de hjalp sig ud over den ved Hjælp af Straamænd; de anskaffede sig Straamænd, der ikke havde andet med deres Blade at gøre end at sætte deres Navn paa, og disse Straamænd sad saa stadig væk i Hullet, men ellers skete der ingenting. Venstre forstod at hjælpe sig; hvorvidt Arbejderorganisationerne vil forstaa at hjælpe sig ud over denne skændige Lov paa en lignende Maade, skal jeg ikke udtale mig om i Øjeblikket, det vil Fremtiden komme til at vise.

Min ærede Partifælle, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, som har været Ordfører i denne Sag og udført et stort Arbejde til Belysning af det Skridt, man her vil foretage, drog en Sammenligning mellem Situationen ved denne Lovs Behandling og Bismarck-Regimentet i Tyskland, og denne Sammenligning var fuldt ud berettiget, den